

اعلامیه مطبوعاتی

امریکا در پی تجزیه دارفور، با تهدید و وعید فتنه تازه‌ای در ابی می‌افروزد!

(ترجمه)

پس از جدایی جنوب سودان از شمال در سال ۲۰۱۱م منطقه ابی به‌صورت منطقه مورد منازعه باقی ماند و وابستگی آن به هیچ‌یک از دو طرف -جنوب یا شمال- مشخص نشد. قرار بود در همان سال، هم‌زمان با همه‌پرسی استقلال جنوب سودان، در ابی نیز همه‌پرسی برگزار شود تا وابستگی آن منطقه به شمال یا جنوب تعیین گردد، اما این همه‌پرسی انجام نشد؛ زیرا دو کشور بر سر اینکه چه کسانی حق رأی دارند، با هم اختلاف داشتند. در این منطقه قبایلی زندگی می‌کنند که برخی از آن‌ها وابسته به جنوب‌اند، مانند قبیله دینکا نفوک و برخی دیگر وابسته به شمال‌اند، مانند قبیله مسیری. طبیعی است که دینکا نمی‌پذیرند از محیط قبیله‌ای خود جدا شده و با دولت شمال باشند، چون در آن صورت به حلقه ضعیف‌تری در داخل سودان تبدیل می‌شوند. همچنان مسیری نیز نمی‌پذیرند که از محیط قبیله‌ای خود جدا شده و با دولت جنوب یکجا شوند، زیرا آن‌ها هم در آن حالت به حلقه ضعیف‌تری در دولت جنوب مبدل خواهند شد.

پس از آن، در سال ۲۰۱۲م در این منطقه جنگ کوتاهی درگرفت، اما با ایجاد نیروهای موقت امنیتی سازمان ملل برای ابی (یونیسفا) آرامش نسبی برقرار شد. سپس در ماه نوامبر سال ۲۰۲۰م، شورای امنیت سازمان ملل نشست دربارہ اجرای قطعنامه شماره ۲۰۴۶ پیرامون مسائل دوجانبه حل‌نشده میان سودان و جنوب سودان و وضعیت در ایالت‌های کردفان جنوبی و نیل آبی برگزار کرد، بی‌آنکه به تصمیم روشنی درباره ابی برسد.

سپس آخرین نشست، دیروز چهارشنبه ۱۴۰۵/۱۱/۵م برگزار شد که در آن سفیر امریکایی، مایکل والتز، به سودان -هم شمال و هم جنوب- هشدار داد و گفت در برابر تمدید مأموریت نیروهای حفظ صلح وابسته به سازمان ملل (یونیسفا)، که مأموریتش در ۱۵ نوامبر جاری به پایان می‌رسد، در صورتی‌که هر دو طرف به تعهدات‌شان در قبال توافق‌نامه صلحی که بر اساس آن جنوب سودان جدا شد، عمل نکنند، مخالفت خواهد کرد.

ما در حزب التحرير -ولایه سودان، قبلاً در اعلامیه مطبوعاتی ۲۰۱۱/۵/۲۱م از خطر توافق‌نامه نیفاشا هشدار داده بودیم و تأکید کردیم که منطقه ابی «کشمر سودان» خواهد شد (یک قضیه‌ای مرزی حل‌نشده). حالا بیش از چهارده سال از آن هشدار می‌گذرد و هنوز قضیه ابی در همان نقطه مانده است. این امر برای قدرت‌های استعمارگر چیز عجیبی نیست. در میان سرزمین‌های اسلامی، به‌ویژه در منطقه عربی، مناطقی هست که عمداً به‌صورت منازعه‌برانگیز باقی مانده‌اند؛ مثلاً مرزبندی ننگین سال ۱۹۱۶م در معاهده سایکس-پیکو، که تاکنون باعث حل‌نشدن اختلافات شده است، که بهترین نمونه را می‌توان منازعه حلاب و شلاتین میان مصر و سودان نام برد.

این‌گونه قضایا که در اصل داخل حدود سرزمین‌های اسلامی اند، تنها از طریق برپایی دولت خلافت حل خواهند شد؛ خلافتی که همه سرزمین‌های اسلامی را متحد می‌سازد تا دیگر درباره مرزها نزاعی نباشد. این زمین، زمین خراجی اسلامی و یا عشرپذیر خواهد بود و این اقتضا می‌کند که امت برای برپایی این دولت دست به دست هم بدهند، تا دست کافر استعمارگر خرابکار از سر سرزمین‌های ما قطع شود.

دفتر مطبوعاتی حزب التحرير – ولایه سودان

شماره صدور: 06 / 1447

15 جمادی الاول سال 1447ه.ق.

6 نوامبر سال 2025م.

مترجم: محمد مزمل